

Дневник просветног радника 2023. год. у ЕУ

Сутра пуним 67 година. Боле ме кости, имао сам два инфаркта, имам три стента.

Данас сам одржао редовних 17 часова. Морао сам у 61. да упишем још један факултет, па сада предајем 6 предмета. У школи од 836 ђака, ради нас дванаесторо.

Жена ме је напустила пре четири године. Каже – нит ме виђа, нит доносим паре у кућу. И јесте тако. Све што зарадим дајем на стручно усавршавање, на које идем три викенда месечно. Ако и претекне нешто пара, то дајем на папир, тонер, поправку рачунара и штампача. Сваке недеље код своје куће одштапам око 320 страна извештаја, и 450 страна наставног материјала. Ако. Није ми тешко и не жалим. Ја бар имам посао.

Напокон сам савладао технику брзог спавања. Сада спавам осам сати за три сата. Тај семинар нам је платила држава. Био сам и на семинару Како скувати ручак за два дана, за 80 фенинга, али то ми ни раније није био проблем. И да не помислите да се жалим – не, никако! Ја бар имам посао. Сваког јутра се прво помолим за здравље Канцелара, који ми је омогућио да радим и доприносим нашој домовини да изађе из кризе. Кажу да неће још дуго потрајати та криза – 12-13 година максимално! То ме радује.

Данас сам имао наставу код шеснаестогодишњака. Више их не делимо по разредима, него по годишту, да се они што су понављали за време затуцане прошле деценије, не би осећали дискриминисано. На часу су ми била четири ученика, од њих 28. Остали су имали нека посла. Ако. Деца и треба да имају нека посла. Присутни су бирали данас шта ће да уче, и које оцене да им упишем. Дивни су ти млади људи. Тако самостални!

Након наставе сам морао да обиђем ове одсутне по кућама, и доставим им тестове, па ће ми их они вратити, када их попуне. Кад стигну. Млади су они. Имају пуно интересовања, и ми за то морамо имати разумевања.

Вечерас радим и трећу смену. Мењам колегиницу која је сломила кук јуче. Каже – сутра ће у школу, али данас не може. Трећу смену су нам увели након штрајка родитеља, кад су се жалили што се њиховом децом нико не бави увече, па само гледају телевизију и играју игрице.

Немојте, молим вас, да помислите да се жалим! Не, никако!

Пресрећан сам што радим у школи, и жао ми је што до пензије имам још само 17 година.